

efterhaanden som Socialdemokratiet øjensynlig ikke har andet at byde sine kriseramte arbejdsløse Arbejdere end Stene for Brød; thi Tilskudsordningen er ikke andet end Stene for Brød, saa uanvendelig, saa upraktikabel som den er.

Derimod skal jeg skænke det ærede Medlem Hr. Trier hans sidste Bemærkninger om Kriseafgiften i Forbindelse med Militærudgifterne. Han mente ikke, at vi kunde bestride Statens Ret til ekstraordinær Skatteudskrivning i dette Øjeblik, naar vi samtidig gladelig smider 50 Mill. Kr. ud til ingen Verdens Nytte til at lege Soldater med. Denne haarde, ækle Beskyldning rammer den højtærede Forsvarsminister paa en saa ubehagelig Maade, at jeg slet ikke kan antage, at han kan overtage Ansvaret for, at Pengene saaledes ligefrem smides ud. Der maatte i saa Fald en Rigsretsanklage i Virksomhed, eller jeg ved ikke hvad andet højtideligt, som nu Tidens Krav gaar efter, hvis virkelig den højtærede Forsvarsminister paa en saa forfærdelig Maade formøbler disse beskedne Midler, som opretholder en beskedne Militærstyrke, Midler, der i øvrigt gaar væsentligt til Indkøb af Naturalier af dansk Arbejde, Penge, der bliver her i Landet og cirkulerer til god Nytte og Gavn. Men dette Afsnit af det ærede Medlem Hr. Triers Tale hørte vist hjemme under den kommende Valgkampagne.

Til den højtærede Erhvervsminister ønsker jeg at udtale følgende. Det er ikke rigtigt, som Ministeren siger, at vort Parti kun kender Told som den eneste Indsats. Det er en Paastand, vi ofte har hørt. Vi mener, at Told overfor selve den industrielle Arbejdsløshed er det eneste effektive Middel, men i øvrigt at opremse hele vort Syn og Program overfor den økonomiske Situation vil tage for lang Tid, det føler jeg ingen Trang til. Derfor synes jeg ogsaa, at Ministerens efterfølgende Udtalelser svævede i Luften. Ministeren mente, at nu var der endelig forelagt et Forslag, hvori der absolut ikke var Told — og det er jo rigtigt, der er absolut ikke Told deri —, og saa ventede man den konservative Indsats. Ministeren haanede os, fordi man ikke fik denne Indsats. Hvis vi havde nøjedes med det Par Dage, der var til Raadighed til Arbejdet med at omskrive og omarbejde, saa godt vi kunde, det foreliggende Forslag, hvad der nogenlunde var Materiale til for Tekstilindustrien og Skotøjsindustrien, havde man hørt fra den samme Side, som nu bebrejder os, at vi ikke gjorde dette, at alt, hvad Konserva-

tismen kan opstille i dette Øjeblik, var en Skotøjstold og en Klædetold. Ja, det havde været Midlerne i saa Tilfælde. Nu bebrejder man os, at vort Forslag ikke er udtømmende, og vi skulde paa disse Par Dage uden Administrationens Hjælp have kunnet opstille et udtømmende Forslag. Jeg maa her ganske henholde mig til de Bemærkninger, min ærede Partifælle, det ærede Medlem Hr. Fraenkel gjorde, idet jeg dog vil gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem Hr. Fraenkel forvekslede vore Ændringsforslag og vor Betænkning. Det var vore Ændringsforslag, man kritiserede og erklærede for at være for magre, for at savne den Indsats, vi skulde gøre. Vor Betænkning, som den foreligger, indeholder netop en meget fyldig og saglig Anvisning, hvad jeg antager det ærede Medlem Hr. Fraenkel vil underskrive. Jeg vil her sige til den højtærede Minister: Naar han haanede Tolden saa uhyre stærkt, vil jeg dog minde ham om visse Taler, som den højtærede Minister selv har holdt, og hvori hans Degout og Haan overfor Tolden ikke er saa særlig iøjnefaldende, Taler, som i alt Fald fra anden Side er udlagt som en endog særlig stor Velvillie overfor Toldtanken. Jeg kan saaledes nævne med den højtærede Formands forventede Tilladelse, at Ministeren selv for nylig i afvigte Sommer, har udtalt sig meget bestemt i et Interview med Dagbladet „København“ — det var i Anledning af en Tale, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen havde holdt, og hvori han anbefalede en Krisetold. Da spurgte det nævnte Blad Statsministeren, om han kunde tiltræde det ærede Medlem Hr. Hans Niensens Udtalelser. Og Ministerens Svar er da: Det stemmer jo med, hvad jeg har sagt de Hundreder af Gange. Og til Spørgsmaalet, om Ministeren kan tænke sig en Krisetoldlovgivning, svarede Ministeren ganske klart: Ja, det kan jeg. Saa jeg forstaar ikke, at Ministeren nu har saa megen Haan tilovers for Toldtanken, men det er maaske under Indtrykket af den foreliggende Situation, der maaske har været anderledes end i Sommer. Men givet er det, at den nye Vurdering fra Ministeren ikke stemmer overens med, hvad man har hørt fra samme Side tidligere. (Trier: Hvor er Deres Toldkærlighed?). Min Toldkærlighed, spørger det ærede Medlem Hr. Trier. Den sidder i mit Hjerte, men i øvrigt vil jeg straks gøre Rede for, hvorfor den foreløbig ikke er kommet længere, foreløbig bremset og hindret af den første danske Arbejderregering. Ministeren mente, at vi